

Reguli de rugăciune și pregătire cu rugăciunea isihastră
pentru a putea rezista chinurilor ce vor veni

Venind prima dată la Întîia Ta venire pe pământ, ai semănat în ogor și n-ai cules mai nimic, iar acum din voința Ta cea prea Sfîntă ai arătat acelui bătrîn, venit în București, înainte de Revoluție, și întrebîndu-mă pe mine păcătoasa: "Au n-ați aflat că acum la a doua venire, Dumnezeu va semăna din cuib în cuib, poate așa va culege ceva..." Cine sînt aceste cuiburi ? Nu știu, tată Neculai. Acestea sîntem noi, cei de jos, ca să fie proslăvit Dumnezeu prin vasele de jos, să se smerească cei mîndri. De aceea n-am îndrăznit noi, păcătoșii, să ne unim unii cu alții să mergem la cei mari să spunem toate voile Tale ce le dorești împlinite. Căci din mila ce o ai pentru creștini, din dragostea Ta cea nețarmurită ai dăruit semne pe pământ, după cum cuvîntul sfînt spune: "Vă dau vouă semne să cunoașteți venirea Mea." Iar toți aceștia ne-am unit și din lucrarea Duhului Sfînt ne-a adunat pe toți în București, fără să ne cunoaștem unii cu alții și am înțeles că-n fiecare este cîte o filă dintr-o sfîntă carte, care este deja proorocită și scrisă de proorocul Sathu Sundar Sing. Iar pentru ca aceste proorociri să nu fie defăimate și nesocotite ne-ai dăruit nouă nevrednicilor a le retrăi din nou, a le simți pentru adevărire ca unii prin descoperiri, vor avea răpiri fel de fel, după cum spune cuvîntul Tău: că tinerii vor prooroci, bătrînii vor avea vedenii, copiii vise. La a doua venire va fi multă vestire pentru că sîntem nepregătiți, toți sîntem împrăștiati de Satana involburati, prin toată lumea împrăștiati. Acum Doamne Dumnezeule, prin mila Ta cea negrăită și iubirea Ta de oameni ne-ai dat semne de unire pentru noua rezidire care aicea la noi se va clădi în poporul acesta pe care-l iubești nu pentru noi, pentru cei dinaintea noastră, pentru Ștefan cel Mare ce a clădit biserici aici și la Ierusalim și ne-a legat de Țara Sfîntă, pentru pustnicii care au pustnicit în pădurile Neamțului, în România și s-au stins, precum o candelă fără ulei, așa s-a stins viața pustnicească în România.

Și pentru viața lor îmbunătățită ne dorești și pe noi întorși la picioarele Crucii Tale. Iar acum când Te vedem, Te simțim că s-a apropiat a Ta venire, nu facem nimic. Din prea multă îngrijorare am căzut majoritatea în nepăsare și eu nevrednica și păcătoasa, care din moarte am fost întoarsă la viață cu martori, și toate le-ai rînduit cu martori și văzuți și în duh ca să nu fie necrezute. Și eu am căzut Doamne din îngrijorare întru delăsare. Toți sîntem împietriți, pe toți ne-a îndepărtat vrăjmașul cel rău și este lipsă de smerenie de spun aceasta eu, dar totuși lupta lui este puternică și a furat pacea minții noastre și la majoritatea le-a dăruit depresie. De sînt bolnavi au temere, dar mila Ta ne-a dat regula de rugăciune isihastră (taină sfîntă) predicată de părintele Cleopa.

În mulți ani ai dobîndit-o prin practică, alții însuși în dar primită neînvățată, nescrisă, necită, neprimită de la nomeni, ca să vedem noi ce acum ne-am depărtat de la Duhul lui Dumnezeu, de rugăciunea într-un cuget și o simțire, căci nu este greu a o dobîndi. Cum am primit-o eu nevrednica prin înfricoșare și prin călire, lăsîndu-mi slobod pe trupul meu pe vrăjmașul cel rău ca un fel de pregătire, așa spun: "Grăbiți-vă cu toții și căpătați această regulă de rugăciune numită regula de rugăciune în duh și adevăr și această facultate este înaltă, cea mai grea facultate și cea mai puternică, care va fi învățată din nou, pentru că tot ce ai lăsat la început curat în biserica prea sfîntă, la începutul bisericii creștine ortodoxe s-a eronat, s-a modificat. Ajută-ne din nou, Stăpînul meu, bunul meu Dumnezeu, Tată Dumnezeiesc, împreună cu toate Puterile Cerești, cu Maica Domnului și Sfînta Cruce, a putea să redobîndim această rugăciune prin puterea dată prin biserică și sfinții părinți, prin hrănirea cu harul dumnezeiesc din sfintele rugăciuni. Cum mi-ai arătat mie, păcătoasa și nevrednica de trei ani de zile aceste reguli, dar eu am avînat mereu de emoție, de rușine, că nu sînt eu vrednică și poate era o lașitate. Acum Stăpîne, cînd a venit timpul lucrării Tale pe pămînt și toate trebuiau deja să fie scrise și arătate și de preoți și de toți care le-au primit și nu le-au arătat. Mulți au această sfîntă rugăciune, dar s-au retras în pustii, sau o formează pentru dînșii, dar să fie scrisă și publicată și toate minunile arătate de tine prin rezultatele acestei rugăciuni.

Părintele Nicolae Tănase în comun acord cu părintele Cleopa și părintele Ioanichie Bălan, cu Ioan Alexandru va forma o carte în care se vor arăta și tria care sînt minunile de la Dumnezeu și care de la Satana cel rău.

Te rog, Stăpîne, acum luminează cugetul meu, ca să pot eu spune mai departe căci am tănuțit adevărul trei ani de zile. Eu am fost rînduită ca un sol pentru lucrarea rînduită de Dumnezeu, de rezidire a Noului Ierusalim. Această lucrare nu se va face doar prin unul, ci prin mai mulți, numai că noi nu mai avem acea dăruire pentru adevăr, fiecare să lucreze unul de la altul, nu unul pe altul cu contrazicere, și toți de la Dumnezeu. Părintele Cleopa spune: "Mîntuirea este și întru mult sfat, dar dorind fiecare a scoate adevărul lui Dumnezeu, este bine a ne sfătui unii cu alții", acum a ajuns ortodoxia plină de orgoliu, ambiție, mîndrie. Doar părinții *ceialți* mai sînt aproape de adevărul lui Dumnezeu. Am fost o femeie păcătoasă și nevrednică. Mă durea de mic copil mîndria și orgoliul între oameni. Aveam multă voință. Am trăit după deșertăciune lumească. Am admirat tot ce este frumos în jurul meu. Pe Dumnezeu L-am găsit din creația mîinilor Sale, iubind natura și mai ales oamenii. Dorind binele oamenilor am analizat firea lor pentru a lucra cu ei și pentru ei. Știu să mă depărtez de omul rău; în care este și puțin bun lucrez cu partea lui Dumnezeu, mă depărtez de cei pe care-i vād de pe acum ca și morți, nu știu cînd se vor mai putea recupera. Citind cărți lumești, am citit din voia Ta preasfîntă într-o zi "Sfintele Patimi". Citind cît ai suferit m-am depărtat de tot ce este lumesc și mă rugam Ție, Stăpîne: "Ajută-mă să Te primesc, ajută-mă să Te cunosc pe Tine, Iisuse preasfinte și să fac întrut oate voia Ta. Învrednicește-mă să te iubesc cu tot sufletul și gîndul meu și să fac întru toate voia Ta."

"A face întru toate voia Ta" înseamnă depărtare cu totul de la tot ce este lumesc și pămîntesc și trăind pentru Dumnezeu și prin jertfă pentru aproapele. Nu ne mai mîntuim individual, lucrînd doar la mîntuirea noastră, decît prin dragoste față de Dumnezeu și față de aproapele tău.

Dumnezeule, cu milostivirea Ta preasfîntă mi-ai dăruit un duhovnic bun care mi-a rînduit rugăciunea, pe părintele Ioanichie Bălan. M-am mărturisit și nu am vrut să mă împărtășesc fiind păcătoasă, avînd două avorturi, m-a iertat părintele după șapte ani de la săvîrșirea păcatului.

La treizeci de ani mi-ai dezvăluit că va fi ceva cu mine. Tu lucreai grabnic întru mine, să mă pocăiesc, să-mi dau de pomană, păcatul greu să-l scot prin căință, căci păcatul greu cere jertfă la Dumnezeu.

Mi-ai rînduit să fac canon pînă la două ore de rugăciune și așa am cunoscut că apropierea de Dumnezeu este mai mult decît orice frumusețe a lumii acesteia. Rugîndu-mă se topea toată deșertăciunea lumească și-L cunoșteam și-L primeam și mai mult Îl doream. Mergînd la sfînta liturghie am înțeles că dincolo de catapetasmă se petrece ceva tainic și sfînt pe care eu nu pot cuprinde.

A venit clipa cea grea, clipa cînd mi se apropia moartea. N-am vrut să mă împărtășesc, deși părintele Ioanichie așa mi-a spus. Am mers la Sfînta Ana și acolo am început să plîng. Știa preasfîntia sa și toate puterile cerești că a sosit clipa morții mele. Simțeam că nu trebuie să plec, că trebuie să rămîn definitiv în mînăstire. Aveam copil, soț, casă dar știam că dacă plec acasă va fi rău. Am ajuns acasă și după două zile am simțit că vine moartea cea grea și am plecat la casa unui creștin numit Ariton. Am avut trei încercări și fiecare povestită în amănunt ar dura două ore fiecare. Prima încercare la Întîmpinarea Domnului la Nechit, a doua la Sihăstria la Înălțarea Domnului, a treia la Sihla după Acoperămîntul Maicii Domnului.

Prin aceste încercări mi s-a arătat un fel de pregătire scurtă pentru a doua venire. În prima încercare s-a preaslăvit Sfînta Cruce și regula de rugăciune. A fost răpire în duh și întoarcere înapoi în trup.

Ajunsa la acel creștin am spus că nu mai plec de acolo, că aici mi-e scăparea la el. La ora 22,30, în noaptea din Întîmpinarea Domnului, m-am ridicat din pat să plec iarăși. Cînd să fug de frica morții, în ușă rugîndu-mă în genunchi: "Dumnezeule, dă-mi viață și Te voi proslăvi tuturor și voi spune minunea Ta, nu-mi lua zilele acuma că simt că vîi cu durerea cea grea pe mine păcătoase care nu m-am împărtășit. Mila Ta este mai mare decît păcatele mele." Am început să fac Sfînta Cruce și mi-am zis că n-am văzut un mort făcînd Sfînta Cruce murind, trebuie, Dumnezeu va face ceva cu mine.

Iar nădejdea și credința mea în Sfînta Cruce că nu mă va lua mi-a lăsat o portiță, o nădejde căci am văzut că vrăjmașii care erau sloboziți pe trupul meu, asupra mea nu aveau nici o putere, dar viața din mine pleca, iar duhul care s-a desprins din trup s-a dus la cel din cameră cu mine și a spus: "Nene Anton, scoală-te, căci prin grele munci am să trec și n-are cine se ruga pentru mine." El s-a ridicat din somn și m-a găsit la ușă înțepenită. S-a dus dincolo și a făcut șapte psalmi pentru mine și din acești psalmi s-a luminat la psalmul 87 "Oare morților vei face minuni", adică să va întoarce vreun mort la viață pentru a se pocăi și să devină curat.

Terminînd 7 psalmi, eu mi-am revenit înapoi în trup și am început să mă rog. În revenire am simțit o putere a răului ce venea pe mine și-mi încerca rugăciunea să mi-o ia, să nu mă mai pot ruga, să-mi ia viața și sufletul. Acel rău lua diferite chipuri ale celor de lîngă mine. Mi-ai arătat atunci Dumnezeu un examen de pregătire pentru durerile și chinurile care vor fi și regula de rugăciune.

Cînd mă rugam, dacă mintea pleca, tot ce m-am rugat se tăia și acel duh venea în preajma mea și mă chinuia printr-o putere de la distanță pe trupul meu, îmi dădea dureri mari pe care le retrăiesc în închipuire. Simțeam că trag un plug de lemn. Mă rugam mereu: "Fie-ți milă Stăpîne și mă eliberează de această durere grea" și atunci am simțit mustrarea: "Ce-ai învățat de cînd te-am rînduit la părintele Ioanichie, cite știi acum, apără-te cu rugăciuni și cu Sfînta Cruce."

La caz de nevoie trebuie să știți: 7 psalmi pe de rost, un acatist, rugăciuni la caz de nevoie.

Cînd mă rugam, atunci mintea pleca de frică și nu mai știam nimic, decît: "Slavă Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin." De frică nu mai știam nimic decît "Tatăl nostru". Dar tot frica redresează și voința. Nu mai simțeam că sînt în cameră, că vrăjmașul e pe trup, toată ființa mi-o adunam într-un punct fix care era Dumnezeu și mila Sa, Sfînta Treime și puterile cerești le invocam cum puteam. Si atunci îmi arăta că aceasta este regula pe care veți răbda toate chinurile. Așa au răbdat sfinții mucenici chinurile, aveau dragoste de Dumnezeu.

Și ca un examen a început să se lucreze pe trupul meu: cînd mă rugam cu toată ființa la Dumnezeu, mă chinuia și nu mă durea; cînd pleca mintea de la Dumnezeu, mă chinuia și amarnic mă durea. Și așa repeta de trei ori și avea înțelesul ăsta: dacă ai greșit de trei ori ai intrat în lațul celui rău și apoi trebuie să te redrezezi prin rugăciune de trei ori. Cînd mă redresam toată puterea răului pleca pînă afară. Bucuroasă că am reușit, mulțumeam lui Dumnezeu că mi-a luat durerea, dar dacă numai un pic fugea mintea sau ziceam: "Dacă vine înapoi?" – din nou mă chinuia vrăjmașul. Așa m-am luptat toată noaptea. Dacă vrei ca rugăciunea să fie puternică, în duh, așa cum se roagă părintele Ilarion Argatu, pune mintea, închide ochii și atunci duhul se eliberează. Prin aceasta este puterea; trebuie să stai nemișcat și să te rogi din tot sufletul, din tot cugetul și din toată inima ...

Mi-am revenit iarăși prin puterea rugăciunii care se făcea de fratele Anton care se ruga neconținut: "Fie-ți milă, Doamne, ridic-o și dă-i sănătate!" Cînd mi-am revenit am zis: "Stăpîne, Stăpîne, departe de la mine tot duhul cel rău și cu Duhul Tău cel Sfînt mă luminează" și am simțit mustrarea cugetului meu: "Cum te rogi tu, copilul meu, cum vă rugați voi în sfîntă biserică mea?" Am simțit mustrare că nu știu să mă rog. Noi toți, ortodoxia, sîntem dezbinați, nu avem ordonare, nu avem armonie. Se vorbește în timpul rugăciunii.

Dumnezeu ne sfătuiește: "Spune rugăciunea ta neîntrerupt de trei ori, Eu îți voi dezvălui adevărul Meu." În clipa aceea iar n-am mai fost eu: Am simțit că o putere mă coordonează (Duhul lui Dumnezeu, mîna mi s-a așezat pe inimă. Degetele s-au strîns pentru Sfînta Cruce. Atunci am simțit harul cu bucurie și frică, cu fiori ca un curent. Lucrarea lui Dumnezeu vine prin temere nu prin cea înălțare în cuget și în simțire care este de la vrăjmaș.

Mîna care a împreunat degetele sfinte nu mai făcea Sfînta Cruce sec, ci odată cu Sfînta Cruce trebuie să fie și grăirea cuvîntului. Cînd ai pus mîna dreaptă pe inimă înseamnă din inimă mă rog Ție. Mîna pune Slavă Tatălui (fruntea) Fiului (burta), al Sfîntului Duh (umerii) Acum (fruntea) și pururea (burta) și în vecii vecilor (umerii) Amin (atingerea la pămînt). Puțini mai fac Sfînta Cruce dreaptă. Două Sfinte Cruci pecetluiesc omul cu o putere care se formează pe trup și fuge răul. Crucea Sf. Varvara (crucea întreită făcută cu ochii, cu limba și cu mîna). Am mulțumit lui Dumnezeu în timp, nu atunci, căci nu știam să mulțumesc atunci. Atunci mă chinuiam tot felul de vrăjmași. Atunci îmi ziceam: "Știu, se vor duce la Satana cel rău și va trimite alții."

Aveam din fire încăpăținare, voință, eram șmecheră și acestea erau bune doar cu cel rău. Când îl biruiam veneau alții lingușitori spunînd: "Haide, soră nu te mai ruga!" Dumnezeu mi-a arătat puterea mare a Sf. Cruci cînd e făcută cum trebuie. Am căpătat o putere mare asupra celui rău făcînd Sf. Cruce dreaptă. Atunci am zis: "Doamne, Dumnezeule, departe de la mine tot duhul cel rău și cu Duhul tău Cel Sfînt mă luminează!" Repetînd rugăciunea mereu ceream, propriu-zis, lumina Duhului Sfînt fără să-mi dau seama, eu dorind doar să scap de dunul cel rău ce-mi chinuia trupul meu cu dureri cît cinci nașteri, încît părul din cap se alesese în șuvițe picurînd sudoarea.

Deodată camera s-a umplut de lumină puternică. Eu pînă atunci fiind cu ochii închiși, am crezut că și acea lumină e de la cel rău, totuși nu i-am putut rezista și i-am întredeschis. Puternica lumină m-a făcut să-i închid, imediat, altfel aș fi orbit. Jumătate din trupul meu s-a luminat și ușurat de toată puterea cea rea. Sora părintelui Ioanichie – Maria Bălan, spunea "Soră Ecaterina, aceasta a fost ca o arvună dată de Dumnezeu ca să tindem spre sfințenie și să dorim mîntuirea, după ce îți arătase doar o mică parte din chinurile veșnice."

Încet, încet, aproape de ora 1,30 ziua, durerile au mai scăzut prin milostivirea lui Dumnezeu. În cele 16 ore de suferință, în care m-au atacat fel de fel de vrăjmași, am înțeles că încăpăținarea mea numai cu vrăjmașul era bună. Când veneau diavolii înfricoșați și rezistam fără să întrerup rugăciunea, gîndeam cu încăpăținare în sinea mea: "Acuma biruiți se vor înfățișa la tartarul cel rău și va trimite alții cu alte forme de înșelare." Atunci l-am auzit și am crezut ce-și vorbeau între ei." Cu încăpăținarea ei, de se mai roagă mult, căci ceasul i-a sosit, vor suferi și cei de acasă. Nici măcar de copil nu se-ndură, de Ciprian." Atunci tot nu m-am întrerupt și am trimis pe cei din casă după părinții și soțul meu. Când au sosit eram în mijlocul camerei, făcînd cruce. Tatăl meu, pe care-l credeam un om rău și de a cărui duioșie sufletească abia atunci mi-am dat seama, mi-a spus: "Ajunge de-acuma de cînd te rogi !" și m-a ridicat, așezîndu-mă cu toții în pat. Au plecat să anunțe medicul. Medicul cînd a venit m-a verificat, pișcîndu-mă puternic, dar trupul nu reacționa, arătînd astfel că nu mai are viață. Cei care îmi luau pulsul spuneau că de trei sferturi de oră nu respirasem. A dat un diagnostic: erupție cu paralizie (zeamă de hîrleț); au plecat cu toții. Între timp a venit mama mea și începînd a plînge la picioarele mele, eu mă mihneam, rugîndu-mă la Maica Domnului s-o întărească, simțind că nu mai aveam mult pînă la revenire. Vorbind cu gazda, se întrebau cum se putea ca nemaiaivînd nici un pic de viață în mine, totuși, mîna face rar de tot Sfînta Cruce. Atunci nenea Anton a zis: "Sfînta Cruce pe care o face de 16 ore o menține în viață." Mama spunea: "Păcat că moare necurățită" referindu-se la faptul că nu am vrut să mă împărtășesc. Atingînd cu mîna umărul drept (Sfîntul Duh) simțeam cîte puțin că-mi vine respirația în trup, dar lor nu le mai dădea în gînd, frămîntați de îngrijorare a se ruga pentru mine. Atunci, vrînd Dumnezeu să arate cît de mult contează mila noastră pentru aproapele, pentru a dobîndi și noi mila lui Dumnezeu, o putere a trimis-o pe o prietenă a mea către mine. Fără voia gazdei a dat buzna înăuntru și cînd m-a văzut, cu multă dragoste și lacrimi mi-a mîngîiat fața rostind: "Tincuță, ce ți s-a întîmplat ?" Atunci ca trezită dintr-un vis, nemaiaivînd nimic, mi-am revenit, rostindu-i numele, iar ea, sora Valeria, se mira: "Maica Domnului, acum era ca și moartă, ce minune mi-e dat să văd!"

Iar eu voi putea spune vreodată ce-am simțit în cele 16 ore. Eu gîndeam: "Doamne, de cînd sînt eu în chinul acesta!" O oră mi se părea o zi. "Oamenii merg la muncă, cîte zile or fi trecut ? Poate că sînt de o săptămînă aici!"

Cînd am văzut lumina zilei, de emoție, nu mai puteam să vorbesc. Mergînd cu mama către casă, mama mă oprea, căci mi-mi venea să strig: "Mamă, trăiesc. Cît e de frumoasă viața!" Mă uitam la pădure și spuneam că am fost oarbă și că n-am văzut niciodată, bucurîndu-mă cu adevărat de acest rai pămîntesc. Îmi venea să strig: "Oameni buni și dragi, frumoasă este viața și amare sînt chinurile celor păcătoși. Lăsați răutățile! Spovediți-vă! Împărtășiți-vă! Să nu vă găsească moartea nepregătiți!"

De la distanță l-am văzut pe soțul meu. Mergea trist cu capul în jos, mi-aducea schimburi și anunțase salvarea să mă ducă la morgă, după spusele medicului. Cînd ne-am întîlnit, de emoție, îi curgea transpirația pe sub căciulă. Cînd a venit salvarea eu nu am mulțumit lui Dumnezeu imediat după revenire. Atîtea ore mă rugasem să-mi lungească viața, iar o clipă pentru a mulțumi n-am avut. Dimpotrivă, mă gîndeam să mă duc la spital să văd ce-or să spună medicii cînd vor vedea trimiterea.

(Atunci aveam o tendință de a face Sfînta Cruce la oameni și abia după patru ani, cînd Dumnezeu m-a răsplătit, mi-am dat seama că acele suferințe au fost pentru a dobîndi putere asupra celui rău și a-i cunoaște toate trucurile. Acum, blagoslovită și întărită prin epitrafior de Părintele Ilarion Argatu (Cernica) mi-a dat putere de scoatere a duhurilor rele și de tămăduire a bolnavilor prin niște dureri ce le port în trupul meu, dar prin rugăciune se curățesc grabnic și se elimină mai ales cînd este întărită și de preoți).

Am ajuns la spital. Medicii, consultînd trimiterea erau uimiți știind că asupra acelu diagnostic nu se putea înșela nimeni. M-au întrebat dacă vreau să merg acasă, dar eu neavînd încredere că o să fiu înțeleasă și vrînd să scap de toți care s-ar fi strîns în jurul meu, fiind prea obosită, am cerut să mă duc undeva să mă odihnesc. La psihiatrie erau și oameni care stăteau doar la odihnă, cu diagnosticul "epuizare". Acolo, umblînd prin spital (Piatra Neamț), am văzut și m-am întristat, multă nedreptate. Bolnavii erau bătuți fără știrea medicilor (Vulpe Cornelia), asistenta punea tot dintre bolnavi paznici; tratamentul se făcea de-a valma, cu doze duble, pentru a sta ei liniștiți și indignată, văzînd un bolnav pus ca paznic, bătînd o femeie, am intervenit. Atunci, el s-a înțeles cu asistenta (Zînica) ca să nu fiu luată în considerație. În caz că voi reclama să insinueze o boală a mea zicîndu-mi: "Vezi-ți de treabă, că aici nimeni nu te bagă în seamă, și-ți arăt că poți fi considerată ca și ei." Au avut un schimb de priviri și eu am înțeles și am fugit, dar m-au găsit și a început o adevărată tortură. De pîr m-au dus, tîrîș, într-o cameră, după ce m-au bătut, au vrut să mă lege de pat. M-au legat la mîini și la picioare și cînd să-mi lege cealaltă mîină, mi-am adus aminte de rugăciune și ei parcă au devenit inconștienți, uitînd ce aveau de făcut cu mine și m-au legat formal. Am scăpat și înfricoșată, mi-am dat seama că de data aceasta îmi va arăta Dumnezeu chinurile diavolilor ce lucrează prin oameni și că sînt mai mari, mai periculoase decît cele ale vrăjmașului. Și curajul îmi era pus la încercare. Am sărit de la etajul unu și nu mi s-a întîmplat nimic. Spărgînd geamul, am ajuns în stradă desculță, răvășită și plină de sînge. Mi se făcuse o injecție care mi-a produs o uscăciune și o mare sete și am căutat iarăși mila oamenilor. Era firesc, în halul în care arătam, la o întregă scară a unui bloc și în puterea nopții să mi se închidă ușile în față. În pragul unor medici am găsit mila lui Dumnezeu. Uitîndu-se înduioșați la mine mi-au dat un pahar cu apă. M-am culcat la ușa lor. După puțin somn am visat: "Scoală-te, căci se va face ziua și iar te vor închide." Am vrut să ajung la o prietenă din copilărie. Urcînd scările blocului, a început iarăși o luptă, acele scări semnificînd, urcînd treptele, calea spre mîntuire. Numai cu rugăciune înaintam, iar după fiecare etaj, pe palier, de la o scară la alta se făcea perete în locul golului, semnificînd de la o treaptă la alta că e un zid greu de trecut, iar eu mă rugam și în timpul rugăciunii vrăjmașul îmi șoptea să mă arunc între etaje, căci pe acolo e calea. Cînd mai aveam doar un etaj, n-am mai putut înainta. M-am așezat pe scări și de frig am adormit. M-au trezit doi bărbați și o femeie imorală care sub pretextul că vor să mă ajute, s-au înțeles să mă batjocorească. Indignată, i-am dat o palmă, iar el a exclamat: "Uite ce putere are." Iar acea femeie care era din categoria oamenilor meschini, sub pretextul milei, prefăcîndu-se că mă mîngîie, m-a scrijelat cu o poftă sadică.....

atunci am spus: "Mi-e milă de tine că ești sadică." Atunci a venit miliția, le-am spus totul, și se certau între ei, unul vrînd să mă predea la spital, celălalt să facă dreptate. Partea răului a învins iar. Am fost de acord soțul meu să fiu dusă la Iași pentru a dobîndi un certificat psihologic. Mi-a ieșit analiza normal, iar pe certificat specifica: "nu are modificări în gîndire, halucinații, nici sectare sau alte forme". Acolo am văzut iarăși în spital bolnavi bătuți, ținuți flămînzi, să nu aibă îngrijitorii de spălat și multă lipsă de omenie.

Din prima încercare a mea mai principală a fost regula de rugăciune, care a fost la începutul bisericii creștine.... Rugăciunea unită și puterea Sfintei Cruci și ajutorul lui Dumnezeu dată nouă din Cerul sfînt o primim în raport cu mila față de aproapele nostru pe pămînt. Puterea rugăciunii neînterupte și pierderea totală a rugăciunii dacă ai întrerupt-o chiar și cu gîndul. De aici înțelegem lupta ce se dă cu noi înșine pentru biruirea ispitelor. Greșim de trei ori, vrăjmașul în primire te-a luat și ai pierdut ce-ai cîștigat. De trei ori repetat, te-ai ridicat din nou și îngerul Domnului în primire te-a luat. Apoi trebuie menținut și continuat. Avem o punte spre mîntuire sub mai multe forme care trebuie menținută. De adăugat este voie, dar de omis nu este voie.